

Kovács-Buna Tímea

Furulyácska és Fuvolácska

2025.

A kedvenc hobbim a meseírás. Kacifántos, mozgássérült fiatal lány vagyok. Mozogni nem igazán tudok, ezért sok időm marad arra, hogy meséket alkossak, kedves történeteket találjak ki. Én diktálom a szöveget, anyukám pedig legépeleli.

2008-ban születtem, 9–10 éves korom óta írok meséket. Több mint száz mesét írtam már. 2021-ben megszületett „Répi, a kis hóember” című könyvem, amelyből az Apor Vilmos Főiskola rendezésében pápírszínházi előadás is készült.

2022-ben adtuk ki a „Hívd Furulyácskát!” című mesekönyvemet, amely számos tanulságos, kalandokban bővelkedő érzékenyítő mesét tartalmaz. Az egyik iskolában kötelező olvasmány is lett. A könyvből két fejezet története is díjnyertes lett a Meskete.hu pályázatán, így megjelent a Meskete I. és Meskete II. válogatott meséskötetekben. Ezen felül az Érdiek meséi pályázaton is 3. helyezést értem el vele. Az Irodalmi Rádió antológiáiban is jelentek meg különböző meséim, történeteim.

A könyveim különlegessége, hogy minden fejezet végén QR-kódot is találhatnak az olvasók, amelyek valamilyen érdekességhez vezetnek.

Látogass el a honlapomra is: **www.timimesek.hu**.

Örülök, hogy ráleltél erre a mesekönyvre, jó olvasgatást kívánok!

Kovács-Buna Tímea

Ti is kíváncsiak vagytok, hogyan ismerkedik meg Furulyácska élete szerelmével? Ha igen, szuper! Akkor bele is vághatunk a történetbe!

Az igazi

Ma Furulyácska még izgatottabban ébredt fel, mint máskor. Valószínűleg megérezte, hogy ezen a napon valami izgalmas fog történni. Egy igazán nagy dolog. Elhatározta, hogy elújságolja a barátainak, ma újra megpróbálkozik az igaz szerelem megtalálásával. A szíve mélyén egy különös érzés motoszkált. Először Fecskendő Fecsihez ment. Amikor odaért, bekopogott.

– Fecskendő Fecsi! Szeretnék nektek mesélni valamit! – kiáltotta Furulyácska, mire a madarak doktora ki is nyitotta az ajtót.

Ma újra megpróbálsz megtalálni a nagy szerelmet? – kérdezte kíváncsian, miközben kis fiókája is izgatottan toporgott mellette.

– Igen! Kitaláltad! Ma újra nekivágok. Mert most érzem a lelkemben azt a bizonyos erőt, azt a sugárzást, hogy sikerülni fog. Hiszen három a madár igazság és egy a ráadás.

– Örülünk, Furulyácska! Majd számolj be nekünk, hogy sikerült. Gondolunk rád!

– Köszönöm, elmesélem Micinke Cinkének is.

El is ment Micinkéhez, és neki is beszámolt a megérzéseiről. Majd elindult a nagy szerelemkereső útra. Röpködött fáról fára, míg meg nem látta, hogy egy kismadárra lesben áll valami nagy ragadozó madár. El szeretné kapni.

A kismadár segítségért kiáltott:

– Segítség!
Segítség!
Furulyácska
az utolsó
pillanatban
suhant oda.
Még épp
időben,
hiszen már
majdnem
a ragadozó

Kedves Olvasó!

Emlékeztek, hogy Furulyácskáék megmentettek egy szarvasbogarat a kirándulás közben, és azt beszélték meg, hogy ma hajózni mennek?

Az őzgida megmentése és az első csőrpuszi

Ébredéskor Fuvolácska nagyokat ásítózott, aztán felkelt, és azt mondta magában:

– Valamivel meg kellene lepnem Furulyácskát... De mivel? Készítsek valami finomat? – csipogta.

Eszébe jutott, hogy süthetne levendulás-barackos sütit. Ki is nézett egy receptet, szedett hozzá az erdőben levendulát, aztán a falu szélére is elrepült, hogy néhány mézédess barackot és diót hozzon. Összekeverte a hozzávalókat, és kitette a napra érlelni.

Amikor elkészült a kismadár, szépen becsomagolta fóliába, majd rárajzolt egy szívecskét és egy hajót, mivel ma hajókázni mennek. Pontban nyolckor bekopogott Furulyácska.

– Fuvolácska, megjöttem. Készen állsz? Mehetünk? Én már nagyon várom, hogy együtt hajózzunk.

Furolácska ajtót nyitott.

– Szia, Furulyácska, igen, mehetünk. Csak előbb még szeretnék neked adni valamit.

– Mit? Olyan izgatott lettem...

– Neked készítettem, sok szeretettel! – adta át Furolácska a finomságot.

– Jaj, de aranyos vagy! – mondta megszeppenve Furulyácska. – Köszönöm!

– Mindjárt jövök, csak még tollászkodom kicsit.

– Rendben, csak siess... Furolácska, te tényleg mindig szép vagy, de esküszöm, le fogjuk késni a hajót, ha nem sietsz egy kicsit.

Furolácska igyekezett, ahogy csak tudott, de hát fontos volt, hogy minden tolla csillogjon és jól álljon.

– Siess már, mert tényleg le fogjuk késni! – sürgette Furulyácska újra és újra.

Mire odaértek, addigra a hajó kifutott a kikötőből.

– Jaj, Fuvolácska, látod... lekéstük! – szomorkodott Furulyácska. – Miért nem tudtál hamarabb elkészülni?

– Ne haragudj, nem kellett volna annyit tollászkodnom, igazad van. De van egy jó megoldás: mivel nem értünk ide indulásra, mit szólnál, ha röptében szállnánk fel a hajóra? Elvégre madarak vagyunk, tudunk repülni, és így is utolérhetjük a hajót, nem? Szóval nem is kell aggódnunk...

– Ez kiváló ötlet, Fuvolácska. Menjünk!

Mivel csak pár percet késtek, hamar utolérték és rárepültek a hajóorra. Furulyácskának támadt egy ötlete.

– Fuvolácska, felrepülünk a felső fedélzetre?

– Remek ötlet! – szárnyra kaptak, majd onnan szemléltek a csodás erdei tájat.

– Nézd, Fuvolácska, milyen gyönyörű helyeken járunk!

– Igen, látom, valóban ámulatba ejtő. Ez a hatalmas liget nagyon csalogató! Máskor eljöhethetünk ide is!

Ahogy nézelődtek és a tájban gyönyörködtek, kis idő múlva megláttak egy őzcsapatot,

ahogy a Dunából iszogattak. De jaj, közben egy kisgidát elsodort a víz. Hirtelen nem tudták, hogyan is segíthetnének.

– Mitévők legyünk? – tanakodtak együtt.

Furulyácskának hirtelen eszébe jutott egyik régi barátja, Erdő Ernő, aki a közelben lakott. Ő mentette ki korábban a csapdából a barátját, Micinke Cinkét. Az is eszébe jutott Furulyácskának, hogy Erdő Ernő ilyenkor szokott horgászni.

– Elrepülök egyik kedves barátomért, Erdő Ernőért, hogy megmentse az őzgidát. Arrafelé sodródik szegényke.

Furulyácska szárnyra is kelt. Nem kellett sokat repülnie, mikor meglátta a Dunán egy csónakban régi kedves ismerősét. Erdő Ernő pont felnézett.

- Drága régi jó barátom! Mi a baj?
 - Szükségünk van rád! Egy őzgidát feljebb elsodort a Duna! Segítenél elkapni és kihúzni?
 - Persze, mutasd, hol van!
 - Ó, már jön is, nézd! Itt sodorja a víz!
 - Igen, látom már! Odaevezek! Elkapom a lábát! Hoppá, meg is van! Sikerült! Beemelem a csónakba, és kievezünk a partra!
- Ernő bácsi így is tett. Betette a kisgidát a csónakba, és kievezett vele. Furulyácska pedig visszament a hajóra.
- Hálás vagyok, Ernő bácsi! - kiáltotta. - Engem vár egy szép madárlány a nagy hajón.
- Ernő bácsi elcsodálkozott.
- Egy szép madárlány? Hogy hívják?
 - Fuvolácska.

Elindult a bevonuló zene. Fuvolácskát az apukája kísérte a fához, míg Furulyácskát az anyukája. A jegyespár elbúcsúzott a szüleitől, megköszönték, hogy felnevelték őket. A Hóbagoly pedig elkezdte a beszédét:

– Azért gyűltünk ma ennyien itt össze, szülők, testvérek, barátok és az erdő összes lakója, hogy ezt a két kedves, fiatal madárkát összeadjuk, és megünnepeljük a házasságkötésüket.

Ők csak mosolyogtak és izgatottan álltak.

– Kedves Fuvolácska, szeretnéd hites férjedül fogadni Furulyácskát? Kitartasz mellette, jóban, rosszban?

– Igen!

– Kedves Furulyácska, szeretnéd hites feleségedül fogadni Fuvolácskát? Kitartasz mellette, jóban, rosszban?

– Igen!

– Akkor húzzátok fel egymás szárnyára a gyűrűt!

Micinke Cinke hozta megint oda a gyűrűt, átadta, és felhúzták egymás tollára.

– Ezennel házastársakká nyilvánítalak titeket. Csőrcsókoljátok meg egymást!

Nagy volt az öröm! Utána Fuvolácska eldobta a menyasszonyi csokrát, amit egyik testvére kapott el, így talán ő lesz a következő, aki házasodik.

Ezután kezdődött a lakodalom, a Madarak Zenekara egész este szebbnél szebb dalokat játszott, amire jól lehetett táncolni is. Fecskendő Fecsi volt a vőfély, aki sok vicces beszédet mondott, jókedvre derítette a vendégeket. Például előadta madárvicceit is:

Kedves Olvasó!

Emlékeztek, hogy az előző fejezetben mi történt? Furulyácska és Fuvolácska összeházasodtak. Fantasztikusan sikerült az esküvőjük. Akkorát mulattak, hogy még menyasszonyszöktetés is volt, és a vőlegénynek meg kellett keresnie a menyasszonyát. De az esküvő után jöjjön a nászút!

Örökbefogadás a nászúton

Furulyácska és Fuvolácska elkezdték szervezni a nászútjukat. Egyhetesre tervezték. Furulyácskának eszébe jutott tavalyról egy kedves emlék, amikor egy vitorlášajón lévő, bajba jutott testvérpárt mentett meg a Balatonnál. Szívesen visszamenne arra a gyönyörű tájra, amely már akkor is elbűvölte. Így arra gondolt, hogy útukon megnézhetnék a bazaltorgonákat a Balaton-felvidéken. Egyszer régen hallotta egy idős madártól, hogy azok a nagy sziklák még zenélni is tudnak. És mivel mindketten szeretik a zenét, így különösen érdekes lehet a számukra. Fuvolácska igencsak felvidult.

– Kiváló ötlet, Furulyácska, jobb nászutunk nem is lehetne.

Fuvolácskának is eszébe jutott egy gyerekkori emléke, bár kicsit homályos volt már. Ő is

járt korábban a Balatonnál. Arra gondolt, hogy elmehetnének a békák hangversenyére. Furulyácska is örömmel beleegyezett.

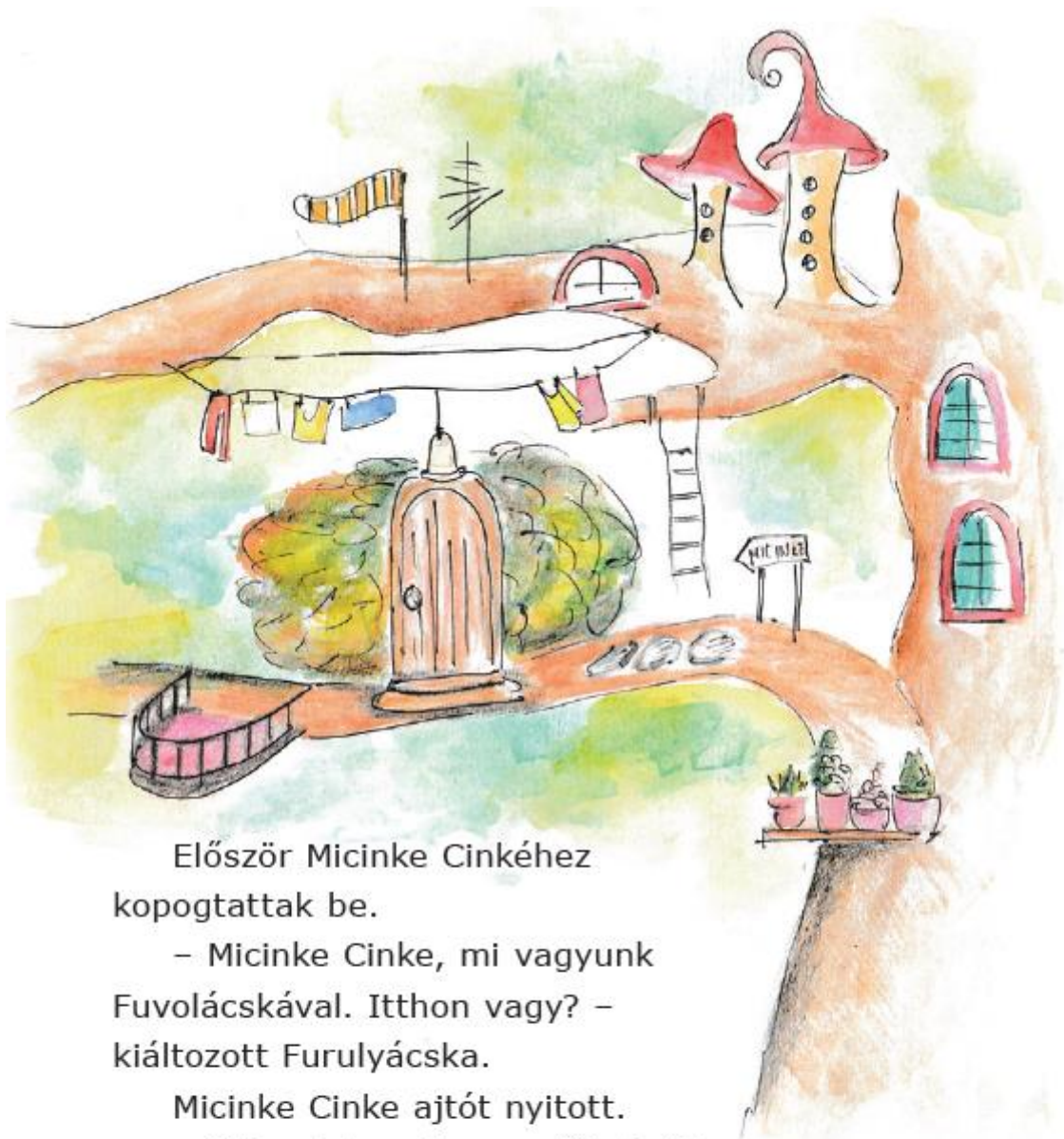
El is érkezett a másnap, az indulás napja. Összepakoltak mindent, elbúcsúztak Micinke Cinkétől, Fecskendő Fecsiéktől, majd útnak indultak. Kellemes idő volt, végig jól bírták a repülést. A Balaton épp hétszázhetvenhét hosszú szárnycsapásra volt.

– Megérkeztünk! Nézd, milyen gyönyörű! – büszkélkedett Furulyácska.

– Igen, valóban csodálatos a látvány, mese-szép! – sóhajtott fáradtan Fuvolácska. – Én egy kicsit elfáradtam, lepihennék. Velem tartasz? Csücsüljünk le ide a nagy fa alá egy kicsit.

Furulyácska boldogan beleegyezett. A fa tövénél üldögélve gyönyörködtek a tájban, csodálták a Balaton hullámainak játékát.

Először Micinke Cinkéhez
kopogtattak be.

– Micinke Cinke, mi vagyunk
Fuvolácskával. Itthon vagy? –
kiáltozott Furulyácska.

Micinke Cinke ajtót nyitott.

– Sziasztok, miben segíthetek?

– Csak jöttünk fészeknézőbe, mert szeret-
nénk kialakítani a közös otthonunkat. Örölnénk,
ha megmutatnád a tiedet.

– Persze, örömmel. De ki ez a fióka?

– Őt a nászúton ismertük meg és örökbe fo-
gadtuk.

– Orgona vagyok – mutatkozott be.
– Ó, gratulálok! Szia, Orgona. Látjátok, az enyém fűszálakból, szalmából és mohából készült, amit finom, pihe-puha mókusszőrrel béleltem ki. Imádok belebújni.

– Szép és otthonos! Finom melegnek tűnik! Köszönjük!

– Szívesen, de ha igazán érdekeset szeretnétek látni, menjetek el a függőcinegéhez, mert neki igen különleges a fészke. Egy ágról lógatja le, és igencsak szép!

– Köszönjük a tanácsot, elmegyünk hozzá.
Hamarosan oda is értek.

– Függőcinege! Függőcinege!
Itthon van? – kérdezték egyszerre, kissé hadarva.

– Jó napot, mit szeretnének?

– Micinke Cinke, a barátom javasolta, hogy nézzük meg az ön fészket. Most szeretnénk otthont alapítani. Megmutatná kicsit, kérem?

– Persze! Látják, az én fészkelem ringatózik ezen a szép ágon.

Soha nem maradtak éhesek. Néha Micinke Cinke és Fecskendő Fecsi is besegített egy kis finom pondróval.

Az öt kis fiókát hamarosan beszélni tanították szüleik, és egyre többet csicseregtek. Sőt, néha már énekelgettek is egy picit. A sok csicsergés azonban nem veszélytelen, mert felhívja a ragadozók figyelmét.

Egyik nap délután megpillantottak egy nagy ragadozó madarat, aki fölöttük körözött. Épp a csivitelő hangra lett figyelmes. Igencsak aggódtak és izgultak, nehogy elkapja valamelyiküket.

– Jaj, Furulyácska, látod? Egy nagy ragadozó madár, egy óriás karvaly repked ott fent! Lehet, hogy ránk vadászik? – aggódott Fuvolácska. – Most mit tegyünk?

Meghatódottan néz-
ték, ahogy útra kelnek,
de büszkék is voltak rájuk, hiszen mindegyik
gyermekük felnőtt, és önálló életre vágyott már.

Furulyácska és Fuvolácska kettesben marad-
tak a régi helyükön, a bükkfán. Mindig izgatot-
tak voltak, mikor a fiókák meglátogatták őket,
de néha ők is elmentek hozzájuk. Mindegyikük
talált idővel saját új otthonát. Minden év május
első vasárnapján mindannyian eljöttek Fuvolács-
kához, hogy énekeljenek közösen egy szép dalt,
és együtt zenéljenek, koncertezzenek. Ezt a na-
pot Furulyácska is mindig izgatottan várta,
hiszen ekkor biztos, hogy összegyűlt a nagy

TARTALOM

Zsongás	8
Első próbálkozás	15
További próbálkozások	19
Az igazi	24
A kirándulás és a bogármentés	34
Az őzgida megmentése és az első csőrpuszi	40
Szárnykérés	50
Az esküvő	56
Örökbefogadás a nászúton	66
Fészekrakás	75
Fészekavatás	84
Tojásrakás	90
Támadás a fészek ellen	98
Az első szárnycsapások és a kígyó	104
A tomboló vihar	112
Búcsú	121

